



ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

3T 8/2012

Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodl v hlavním líčení konaném dne 23. ledna 2013 v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Šotta a přísedících Evy Ficencové a Jany Šrůtové, takto:

Podle § 226 písm. b) tr. řádu **se obžalovaný**

**JUDr. Vít Bárta,**

nar. 05.12.1973 v Praze, poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, trvale bytem Praha 1, Kosárkovo nábřeží 127/1,

**zproštuje obžaloby** státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 ze dne 24.01.2012, sp. zn. 1 ZT 350/2011, pro skutky, jichž se měl dopustit tím, že

**1)** jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, čelný představitel politické strany Věci veřejné (dále VV) a tehdejší ministr dopravy ČR, dne 29. března 2011 přibližně v 16.15 hod. v úmyslu udržet si na úkor svobodné vnitrostranické rozpravy rozhodující vliv v rámci zmíněné politické strany, případně tento vliv dále posílit, předal v restauraci Austria, Štefánikova 18/25, Praha 5 – Smíchov, Kristýně Kočí, nar. 20.01.1985, poslankyni Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, která v té době zastávala funkci předsedkyně poslaneckého klubu VV a zároveň byla členkou vyjednávacího týmu VV v koaliční vládě, úplatek ve výši 500.000 Kč, a to tak, že do materiálů, které měla jmenovaná připraveny na koaliční jednání tzv. K9, vložil obálku označenou „KK“, v níž byla výše uvedená finanční částka v pětistíkorunových bankovkách, za což od ní jako předsedkyně poslaneckého klubu VV mimo jiné požadoval, aby navzdory svému přesvědčení a dosavadním postojům vedla zmíněný poslanecký klub k loajalitě vůči jeho osobě jako neformálnímu lídrovi VV a v naznačené spojitosti, aby vůči němu taktéž přestala kriticky vystupovat, přičemž Kristýna Kočí obálku s finanční hotovostí převzala, nicméně v bezprostřední

návaznosti učinila kroky k zadokumentování uvedeného jednání obžalovaného JUDr. Bárty,

**2)** dne 29. března 2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a čelný představitel VV a tehdejší ministr dopravy ČR, ve svém bytě na adrese Kosárkovo nábřeží 127/1, Praha 1, v úmyslu dále posílit svůj vliv v rámci VV prostřednictvím eliminace nesouhlasných postojů vůči jeho snaze o přijetí jím preferované osoby mezi významné funkcionáře VV předal spoluobč. Mgr. Jaroslavu Škárkovi, poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a v té době i výkonnému místopředsedovi politické strany VV a zároveň členovi Rady VV za Plzeňský kraj, úplatek ve výši 170.000 Kč, a to tak, že mu předal obálku označenou písmeny „JŠ“ s pětistíkorunovými bankovkami za to, že bude usilovat o zrušení klubu VV v Plzni a založení nového klubu VV v Plzni, či vytvoření dalšího klubu VV v Plzni, a dále, že bude usilovat o začlenění bývalého primátora Plzně Ing. Pavla Rödla, někdejšího člena ODS, do struktury VV,

čimž měl spáchat pokračující zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku,

**neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.**

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozená Kristýna Kočí, nar. 20.01.1985, trvale bytem Ostrava, Denisova 492/1, odkazuje se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 226 písm. a) tr. řádu **se obžalovaný**

**Mgr. Jaroslav Škárka,**

nar. 24.11.1970 v Ostravě, poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, trvale bytem Plzeň, Purkyňova 1023/23,

**zprošťuje obžaloby** státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 ze dne 24.01.2012, sp. zn. 1 ZT 350/2011, pro skutek, jehož se měl dopustit tím, že poté, co spoluobžalovaný JUDr. Vít Bárta dne 29. března 2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a čelný představitel VV a tehdejší ministr dopravy ČR, ve svém bytě na adrese Kosárkovo nábřeží 127/1, Praha 1, v úmyslu dále posílit svůj vliv v rámci VV prostřednictvím eliminace nesouhlasných postojů vůči jeho snaze o přijetí jím preferované osoby mezi významné funkcionáře VV předal obžalovanému Mgr. Jaroslavu Škárkovi, poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a v té době i výkonnému místopředsedovi politické strany VV a zároveň členovi Rady VV za Plzeňský

kraj, úplatek ve výši 170.000 Kč, a to tak, že mu předal obálku označenou písmeny „JŠ“ s pětistíčíkorunovými bankovkami za to, že bude usilovat o zrušení klubu VV v Plzni a založení nového klubu VV v Plzni, či vytvoření dalšího klubu VV v Plzni, a dále, že bude usilovat o začlenění bývalého primátora Plzně Ing. Pavla Rödla, někdejšího člena ODS, do struktury VV, obžalovaný uvedené finanční prostředky přijal s vědomím, že se jedná o úplatek, neboť do bytu obv. JUDr. Bárty se dostavil z důvodu, aby si tento úplatek za to, že splní jeho pokyny, převzal, a tyto finanční prostředky následně částečně použil pro svou potřebu, kdy k oznámení tohoto protiprávního jednání nepřistoupil bezprostředně po přijetí předmětného úplatku, ale až v návaznosti na poznatky o hrozbě medializace předmětného jednání,

čímž měl spáchat přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku účinného do 30.11.2011,

**neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.**

## O d ů v o d n ě n í

### I. Obžaloba

**Státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 5 podala na oba obžalované obžalobu, v níž je vinila z toho, že**

1) obž. JUDr. Bárta, jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, čelný představitel politické strany Věcí veřejné (dále VV) a tehdejší ministr dopravy ČR, dne 29. března 2011 přibližně v 16.15 hod. v úmyslu udržet si na úkor svobodné vnitrostranické rozpravy rozhodující vliv v rámci zmíněné politické strany, případně tento vliv dále posílit, předal v restauraci Austria, Štefánikova 18/25, Praha 5 – Smíchov, Kristýně Kočí, nar. 20.01.1985, poslankyni Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, která v té době zastávala funkci předsedkyně poslaneckého klubu VV a zároveň byla členkou vyjednávacího týmu VV v koaliční vládě, úplatek ve výši 500.000 Kč, a to tak, že do materiálů, které měla jmenovaná připraveny na koaliční jednání tzv. K9, vložil obálku označenou „KK“, v níž byla výše uvedená finanční částka v pětistíčíkorunových bankovkách, za což od ní jako předsedkyně poslaneckého klubu VV mimo jiné požadoval, aby navzdory svému přesvědčení a dosavadním postojům vedla zmíněný poslanecký klub k loajalitě vůči jeho osobě jako neformálnímu lídrovi VV a v naznačené spojitosti, aby vůči němu taktéž přestala kriticky vystupovat, přičemž Kristýna Kočí obálku s finanční hotovostí převzala, nicméně v bezprostřední návaznosti učinila kroky k zadokumentování uvedeného jednání obžalovaného JUDr. Bárty,

2) obž. JUDr. Bárta dne 29. března 2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a čelný

*představitel VV a tehdejší ministr dopravy ČR, ve svém bytě na adrese Kosárkovo nábřeží 127/1, Praha 1, v úmyslu dále posílit svůj vliv v rámci VV prostřednictvím eliminace nesouhlasných postojů vůči jeho snaze o přijetí jím preferované osoby mezi významné funkcionáře VV předal obž. Mgr. Škárkovi, poslanci Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR a v té době i výkonnému místopředsedovi politické strany VV a zároveň členovi Rady VV za Plzeňský kraj, úplatek ve výši 170.000 Kč, a to tak, že mu předal obálku označenou písmeny „JŠ“ s pětitisícikorunovými bankovkami za to, že bude usilovat o zrušení klubu VV v Plzni a založení nového klubu VV v Plzni, či vytvoření dalšího klubu VV v Plzni, a dále, že bude usilovat o začlenění bývalého primátora Plzně Ing. Pavla Rödla, někdejšího člena ODS, do struktury VV, přičemž obž. Mgr. Škárka uvedené finanční prostředky přijal s vědomím, že se jedná o úplatek, neboť do bytu obž. JUDr. Bárty se dostavil z důvodu, aby si tento úplatek za to, že splní jeho pokyny, převzal, a tyto finanční prostředky následně částečně použil pro svou potřebu, kdy k oznámení tohoto protiprávního jednání nepřistoupil bezprostředně po přijetí předmětného úplatku, ale až v návaznosti na poznatky o hrozbě medializace předmětného jednání.*

Jednání obžalovaného JUDr. Víta Bárty kvalifikovala obžaloba jako pokračující zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, jednání obžalovaného Mgr. Jaroslava Škárky pak jako přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku účinného do 30.11.2011.

## **II. Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 13.04.2013, sp. zn. 3T 8/2012**

**Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 13.04.2013 byl obžalovaný JUDr. Vít Bárta uznán vinným** zločinem podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku účinného ke dni 29.03.2011 (dále jen tr. zákoníku), jehož se dle skutkových zjištění soudu dopustil tím, že poté, co dne 04.02.2011 na jednání poslaneckého klubu politické strany Věci veřejné, jejímž poslancem, ministrem a čelným představitelem tehdy byl, v rámci diskuse, při níž někteří poslanci kritizovali dopady účinné novely zákona o daních z příjmu, již došlo ke zdanění poslaneckých náhrad a tedy k faktickému podstatnému snížení příjmu poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, nabídl při vědomí svých mimořádně dobrých majetkových poměrů celému poslaneckému klubu, že bude poslancům v případě finančních problémů individuálně k dispozici, čímž mínil, že je poslancům připraven poskytnout výhodnou půjčku či jinou formu pomoci, spočívající zejména v případném zajištění zakázek v rámci jiné výdělečné činnosti provozované poslanci, přičemž jeho nabídka byla motivována přinejmenším z podstatné části obavou z negativní mediální odezvy, jež by politickou stranu Věci veřejné postihla v případě znovuotevření debaty o výši poslaneckých příjmů a v případě snahy o opětovnou změnu zákona ze strany poslanců této politické strany, čemuž se svou nabídkou snažil zabránit,

1) dne 29.03.2011 přibližně v 16.15 hod., v restauraci Austria, Štefánikova 18/25, Praha 5, poskytl bez vyhotovení písemné smlouvy poslankyni strany Věci veřejné Kristýně Kočí, nar. 20.01.1985, na základě její předchozí žádosti bezúročnou půjčku ve výši 500.000 Kč v hotovosti, kterou jí předal v obálce, s tím, že dle jejich ústní dohody jedinou sjednanou podmínkou půjčky byla lhůta splatnosti 1 roku,

2) dne 29.03.2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. ve svém bytě na adrese Kosárkovo nábřeží 127/1, Praha 1, poskytl bez vyhotovení písemné smlouvy poslanci strany Věci veřejné, spoluobžalovanému Mgr. Jaroslavu Škárkovi, na základě jeho předchozí žádosti bezúročnou půjčku ve výši 170.000 Kč v hotovosti, kterou mu předal v obálce, s tím, že dle jejich ústní dohody jedinou sjednanou podmínkou půjčky byla lhůta splatnosti 1 roku,

přičemž v obou případech jej poslanci požádali o půjčku s odkazem na jeho předchozí nabídku vyslovenou na poslaneckém klubu strany Věci veřejné,

a obě takto poskytnuté půjčky představovaly pro jejich příjemce majetkové obohacení spočívající v absenci povinnosti hradit úroky, jež by jim vznikla, pakliže by smlouvu o úvěru uzavřeli za podmínek obvyklých v obchodním styku, a další zvýhodnění spočívající v podmínkách poskytnutí půjčky (zejména sporná faktická vymahatelnost vrácení půjčky, absence zajištění závazku).

Obžalovanému byl za tento trestný čin uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 30 měsíců a dále trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, konkrétně částky 665.000 Kč.

**Obžalovaný Mgr. Jaroslav Škárka byl tímtož rozsudkem uznán vinným** přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 3 tr. zákoníku, jehož se dle skutkových zjištění soudu dopustil tím, že jako poslanec Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky za stranu Věci veřejné pod falešnou záminkou žádosti o půjčku vylákal od spoluobžalovaného poslance téže strany JUDr. Víta Bárty částku 170.000 Kč, kterou mu JUDr. Vít Bárta předal dne 29.03.2011 přibližně v době od 19.30 hod. do 19.45 hod. ve svém bytě na adrese Kosárkovo nábřeží 127/1, Praha 1, v obálce, již si obžalovaný Mgr. Jaroslav Škárka převzal, přestože skutečným úmyslem obžalovaného Mgr. Jaroslava Škárky od počátku bylo zneužít takto poskytnuté částky k následné diskreditaci JUDr. Víta Bárty ve veřejném a politickém životě.

Obžalovanému byl za tento trestný čin uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 roků a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce poslance Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na dobu 10 roků.

**Poškozená Kristýna Kočí** byla podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázána se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

**Obvodní soud pro Prahu 5 v citovaném rozsudku odůvodnil svá skutková zjištění následujícím způsobem (vzhledem k tomu, že odvolací soud, jenž následně rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k novému rozhodnutí, neměl ke skutkovým zjištěním učiněným v předchozím rozsudku žádné výhrady, soud v následující pasáži rozsudku – str. 6-32 rozsudku - doslovně cituje předchozí rozhodnutí, na němž nemá důvod cokoli měnit):**

**Obžalovaný Vít Bárta** ve své velice podrobné obhajobě vinu popíral a hájil se tím, že v obou případech se nejednalo o poskytnutí úplatku, nýbrž o předání domluvených půjček, o které jej jak Kristýna Kočí (dále též „poškozená“), tak spoluobžalovaný předtím požádali. Tyto žádosti měly podle jeho obhajoby padnout s odkazem na nabídku, kterou obžalovaný učinil při jednání poslaneckého klubu strany dne 04.02.2011, a to v reakci na stížnosti části poslanců, kteří příliš pozdě zjistili, že si v rámci zdanění poslaneckých náhrad snížili příjem více, než očekávali. Půjčky měl obžalovaný poskytnout bezúročně, bez písemné smlouvy či jiného dokladu, aniž by se ptal na jejich důvod, přičemž jedinou ústně sjednanou podmínkou bylo vrácení peněz ve lhůtě 1 roku. Obžalovaný důrazně polemizoval s tvrzeními obžaloby o nedemokratických poměrech v politické straně Věci veřejné, obvinění z předání úplatku ze strany Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí pak vysvětloval jejich připraveným plánem na rozštěpení poslaneckého klubu Věcí veřejných, k jehož realizaci bylo třeba kompromitovat jeho osobu.

Jelikož soud shledal, že určité části výpovědi obžalovaného jsou velice podstatné pro závěr soudu o jeho vině (přesněji řečeno, že fakticky představují objektivní doznání obžalovaného ke spáchání trestného činu, jímž byl – oproti odlišnému skutkovému stavu i právnímu posouzení obsaženému v obžalobě - uznán vinným), tyto klíčové body jeho výpovědi shrnuje (viz zejména č.l. 1140-1, 1148-1150, 1152-3, 1161):

Obžalovaný se podrobně vyjádřil k průběhu jednání poslaneckého klubu dne 04.02.2011, kdy poslanec Otto Chaloupka jako bod jednání žádal projednat snížení celkových příjmů poslanců spojené se zdaněním poslaneckých náhrad (k tomuto zdanění došlo novelizací zákona o daních z příjmů, účinnou od počátku roku 2011 – pozn. soudu). Obžalovaný debatu k této věci považoval dle své výpovědi za natolik citlivou, že požádal nečleny poslaneckého klubu, aby opustili zasedací místnost, aby zde zůstali pouze poslanci. Když se tak stalo, předložil celému poslaneckému klubu nabídku, že v případě jejich finančních problémů je jim k dispozici a že jim bude k dispozici individuálně. Nabídku činil především s cílem poskytnutí půjčky poslancům, kteří jej o to požádají, ale i jiné pomoci. Nemyslí si, že by nabídku tehdy blíže konkretizoval, počítal především s půjčkou, aniž počítal

s jejími podmínkami. Zmíněnou „jinou“ pomoc obžalovaný specifikoval popisem svého následného jednání s poslanci Humlem a Suchou. První z nich jej měl informovat o finančních potížích, do kterých se dostalo jeho nahrávací studio, které přišlo o významného zákazníka (televize Nova). Obžalovaný mu nabídl pomoc s tím, že kontaktoval PR konzultanta Věcí veřejných pana Jirsu, kterého požádal, aby videovizitky strany byly vyráběny právě ve studiu poslance Humla a aby za tuto činnost dohodl s panem Humlem adekvátní plnění, jež sám obžalovaný s panem Humlem neřešil. Z této spolupráce nakonec sešlo, protože o ni ztratil poslanec Huml zájem. Pokud jde o poslankyni Suchou, obžalovaný byl od Kristýny Kočí informován, že paní Suchá je ve finančních problémech a že by bylo dobré, aby si o tom s ní promluvil. Došel proto za ní, zeptal se jí, zda má nějaké finanční problémy, ona sdělila, že nikoli, na což jí řekl, že pokud by je měla, je jí k dispozici, a tím celá věc skončila. (Ze svědecké výpovědi svědkyně Jany Suché vyplývá, že se jí obžalovaný v této souvislosti ještě ptal, že dělá v advokacii, jestli tam jí nemůže pomoci, což – aniž by to konkrétně řekl – mohla vnímat tak, že by pro ni například mohl mít klienta, jehož by mohla zastupovat. Obžalovaný tuto svědeckou výpověď nijak nezpochybňoval, ostatně sám o tom, že si rozhovor zcela přesně nepamatuje, ve své výpovědi hovořil, soud proto neshledává v těchto výpovědích rozpor. Naznačená nabídka obžalovaného je obdobná jako v případě obžalovaným podrobně vyličeného postupu ve vztahu k poslanci Humlovi.) Dále obžalovaný popsal, že kromě Kristýny Kočí a Jaroslava Škárky půjčil peníze za stejných podmínek i poslanci Martinu Vackovi.

Své vztahy se jmenovanými poslanci popsal obžalovaný tak, že s poslankyní Suchou žádný osobní vztah neměl, rovněž s poslancem Humlem byly vztahy spíše kolegiální v rámci klubu. Jeho vztahy s Jaroslavem Škárkou byly dle popisu samotného obžalovaného v zásadě přátelské, s Kristýnou Kočí kamarádké, Martina Vacka znal méně, ale získal si k němu během společné práce v poslaneckém klubu důvěru.

*K motivaci, jež obžalovaného k nabídce vyslovené na jednání poslaneckého klubu vedla, se obžalovaný vyjádřil tak, že s Věci veřejnými od počátku žil, snažil se je maximálně podporovat, a v momentě, kdy se dostali do takové debaty, bál se zaprvé velmi negativní mediální kampaně, která by byla proti nim vedena, kdyby poslanci Věcí veřejných (a i jiní poslanci) revokovali debatu o výši příjmu poslanců, zadruhé pak vzhledem ke svému dobrému finančnímu zajištění považoval za správné nabídnout finanční pomoc „doma“, než přistoupit na to, že někteří poslanci budou svou finanční situaci řešit cizí osobou, která by je mohla mediálně poškodit nebo dokonce dostat do situace určitého ekonomického nátlaku vůči jejich rozhodování. K dotazu soudu ohledně úvah o revokaci zákonné úpravy obžalovaný dodal, že poslanec Chaloupka tento bod na poslaneckém klubu samozřejmě otvíral s tím, že situaci je třeba řešit, žena obžalovaného (poslankyně Kateřina Klasnová – pozn. soudu) jasně i v zápise říkala, že nesouhlasí s tím, aby poslanecký klub Věcí veřejných tuto věc aktivně řešil, proto jako jediné východisko pro uklidnění situace bylo logické, že obžalovaný řekl, že je poslaneckému klubu v tomto směru k dispozici.*

Obžalovaný přitom zdůraznil, že postupoval zcela transparentně před všemi členy poslaneckého klubu, nijak nabídku netajil, aktivně s ní neobcházел jednotlivé poslance, ale řešil věc pouze s těmi, na které dostal odkaz nebo kteří jej sami vyhledali. Nedomnívá se, že by jakkoli ovlivnil jejich jednání.

Dále obžalovaný uvedl, že všichni poslanci, jimž peníze půjčoval, tedy Kristýna Kočí, Jaroslav Škárka a Martin Vacek, při své žádosti *určitě odkazovali* na předchozí debatu (míněna nabídka na poslaneckém klubu), nicméně rozhovor s nimi nebyl veden nějakým vysvětlovacím způsobem a obžalovaný se jich na jejich finanční poměry neptal.

**Obžalovaný Jaroslav Škárka** též popřel, že by se dopustil jednání, které mu obžaloba kladla za vinu. Tvrdil přitom shodně s obžalobou, že částka 170.000 Kč, již mu poskytl Vít Bárta, byla úplatkem, za nějž po něm spoluobžalovaný požadoval, aby podporoval Ing. Rödla ve výběrovém řízení na funkci krajského ředitele Ředitelství silnic a dálnic (dále jen „ŘSD“) v Plzni, aby navrhl zrušit klub Věcí veřejných v Plzni a založit nový klub, a do nového klubu strany pomohl začlenit Ing. Rödla; obálku s penězi mu měl Vít Bárta předat na konci této schůzky se slovy: „Na, tady to máš,“ přičemž obžalovaný Jaroslav Škárka až doma zjistil, že se jedná o peníze, a protože věděl, že může jít o úplatek, začal věc řešit. O úplatku předem nevěděl, nemohl úplatek, především kvůli služební cestě do Kazachstánu, oznámit dříve než dne 05.04.2011, kdy podal trestní oznámení. Z poskytnutých peněz použil pouze jednu bankovku, a to až poté, co trestní oznámení podal a policie si odmítla peníze převzít, neboť neměl jinou hotovost a nemohl z bezpečnostních důvodů použít platební kartu.

Obžalovaný jinak svou obhajobu zaměřil v průběhu celého řízení z podstatné části právě k podpoře argumentace obžaloby ve vztahu k nekalému nebo přímo trestnému počínání a motivaci spoluobžalovaného Víta Bárty, svědků vystupujících ve prospěch spoluobžalovaného, případně celé politické strany Věcí veřejné a bývalé soukromé bezpečnostní agentury Víta Bárty ABL.

Soud provedl rozsáhlé dokazování a zamítl pouze návrh státní zástupkyně, k němuž se připojil zmocněnec poškozené, na výslech svědka Kmenty, neboť neshledal, že by jeho svědectví mohlo změnit skutkové závěry, které na základě provedených důkazů soud učinil. Výslech svědka nebylo možné zajistit, aniž by došlo k odročování věci a protahování řízení, což značně omezený potenciální přínos jeho výpovědi neodůvodňoval.

Soud dále, v souladu s konstantní judikaturou českých soudů (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 6To 12/92), jež ostatně zcela odpovídá shodnému přístupu velké většiny civilizovaných právních řádů, nepřipustil jako použitelný důkaz výsledky vyšetření na tzv. detektoru lži, a pochopitelně ani nehodnotil jako relevantní, kdo a z jakých důvodů se tomuto vyšetření podrobil či nepodrobil. (Pokud jde o zmíněnou souladnou



zahraniční judikaturu, odkazuje soud především na mimořádně precizní a podrobnou analýzu obsaženou v rozhodnutí německého Spolkového soudního dvora ze dne 17.12.1998 (1StR 156/98), případně např. na rozhodnutí Kanadského nejvyššího soudu ve věci R v. Bédard ze dne 15. října 1987).

Soud provedl k důkazu řadu audionahrávek (případně prepisů jejich obsahu), pořízených soukromě bez souhlasu nahrávaných osob (dvě nahrávky pořízené poškozenou Kristýnou Kočí, z nichž jedna zachycovala především poradu představitelů strany Věci veřejné a druhá její jednání v restauraci Studna s obžalovaným Vítem Bártou; nahrávka rozhovoru s poškozenou Kristýnou Kočí pořízená svědkem Víchem; nahrávka rozhovoru s obžalovaným Jaroslavem Škárkou pořízená svědkem Jánským; nahrávka jednání se svědkem Šlechtou pořízená svědkem Pertlíčkem; stejnou povahu měla i nahrávka pořízená obžalovaným Jaroslavem Škárkou u obžalovaného Víta Barty). Při zvážení, zda je možné tyto nahrávky použít jako důkaz v trestním řízení, soud v souladu s publikovanou judikaturou Nejvyššího a Ústavního soudu (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 03.05.2007, sp. zn. 5 Tdo 459/2007, usnesení Ústavního soudu ze dne 25.03.2010, sp. zn. I. ÚS 604/10, usnesení Ústavního soudu ze dne 20.10.2011, sp. zn. II. ÚS 143/06) konstatuje, že použití takto soukromě pořízených nahrávek nelze s odkazem na § 89 odst. 2 tr. řádu vyloučit. Otázku použitelnosti těchto důkazů v tomto řízení pak soud s ohledem na citovanou judikaturu posuzoval v kontextu ústavně garantovaného práva na ochranu soukromí osob, jejichž projevy jsou na nahrávkách zachyceny. Protože každá z nahrávek byla pouze jedním z řady provedených a hodnocených důkazů a žádná neměla rozhodující význam (ve smyslu usvědčujícího důkazu vůči tomu, kdo byl na nahrávce protiprávně zachycen, nikoli samozřejmě ve smyslu důkazu dokládajícího manipulaci či nepravdivost tvrzení toho, kdo nahrávku sám pořizoval, neboť u takové osoby nepřichází ochrana jejího práva na soukromí ve vztahu k jí pořízené nahrávce v úvahu), nahrávky většinou zachycovaly nikoli čistě soukromé, ale především pracovní (politické) aktivity či rozhovory, přinejmenším obžalovaný Jaroslav Škárka a poškozená Kristýna Kočí, kteří byli na některých nahrávkách bez svého souhlasu zachyceni, prokazatelně sami shodným způsobem nahrávali jiné osoby, navíc podstatná část nahrávek již před jejich provedením v hlavním líčení vstoupila v obecnou známost a byla publikována v médiích, shledal soud, že zásah do práva na ochranu soukromí jednotlivých osob, dotčeného užitím takto pořízených důkazů v trestním řízení, není – posuzováno i ve vztahu k významu tohoto trestního řízení - natolik závažný, aby odůvodnil případné neprovedení těchto důkazů. Lze dodat, že žádná ze stran vůči provedení těchto nahrávek k důkazu ostatně ani nevznesla námitky.

Při vlastním hodnocení velice rozsáhlého důkazního materiálu, který měl, ať již ve formě výpovědí obou obžalovaných, svědeckých výpovědí, nahrávek či listinných důkazů, k dispozici, se soud zaměřoval na podstatné body jednotlivých výpovědí, na vnitřní logiku a konzistentnost těchto výpovědí a zejména na jejich soulad či nesoulad s objektivními důkazy a základní logikou průběhu událostí. Jak obžalovaní, tak valná většina svědků

jsou osoby, které mají značné zkušenosti s vystupováním na veřejnosti, tudíž pro ně není přílišný problém přednést svou verzi události navenek přesvědčivým způsobem; právě konfrontace jejich výpovědí jak navzájem, tak především s objektivními důkazy a logikou skutkového děje byla proto pro posouzení věci rozhodující. Každá výpověď má subjektivní povahu, nadto události, jež jsou předmětem řízení, byly již v době samotného dění mimořádně medializovány i probírány v prostředí, v němž se obžalovaní i svědci pohybují. Soud proto zvážil i to, že aktéři události skutečně mohou mít v detailech, v bodech, které pro ně tehdy neměly význam, potíže rozlišit realitu, jak ji bezprostředně vnímali, od toho, o čem poté spolu hovořili, o čem četli či co viděli na televizních obrazovkách. Stejně tak odlišné vnímání, resp. spíše odlišná interpretace méně podstatných událostí či jejich prvků může plynout z odlišného postoje (včetně politického) jednotlivých osob. Proto se soud při svém hodnocení důkazů soustředil právě na podstatné, rozhodující body výpovědí, na klíčové události a zásadní prvky konání jejich aktérů, u nichž je možnost takového omylu či zkreslení výrazně nižší.

**Soud konstatuje, že provedené důkazy připouštějí pouze dvě základní verze události.** Na jedné straně stojí verze tvrzená obžalobou (s možnými různými odchylkami ve vztahu k posouzení jednání obžalovaného Jaroslava Škárky) a na straně druhé verze vyplývající z obhajoby obžalovaného Víta Bárty (vzhledem k tomu, že – jak již bylo řečeno – obžalovaný Jaroslav Škárka svou obhajobou v základních aspektech podporoval skutková tvrzení obžaloby, bude-li soud dále v rámci jistého zjednodušení hovořit o „verzi obhajoby“ či o „obhajobě“, bude tím míněna právě obhajoba obžalovaného Víta Bárty). Jakákoli jiná představitelná skutková verze (lidově řečeno „cosi mezi tím, co tvrdí obžaloba a obhajoba“), nemá v provedených důkazech žádnou oporu a byla by pouhou zcela neopodstatněnou spekulací.

Úkolem soudu tedy bylo posoudit ve světle rozsáhlého důkazního řízení obě možné skutkové verze, a to při respektování zásady *presumpce nevinny* a z ní vyplývající zásady *in dubio pro reo*, říkající, že v pochybnostech je třeba rozhodnout ve prospěch obžalovaného. Jinak řečeno, soud nestál před základní otázkou, zda jedné z verzí uvěří či neuvěří, zda se mu verze obžaloby bude zdát pravděpodobnější či logičtější, ale před otázkou, zda obžaloba svůj případ prokázala mimo jakoukoli důvodnou pochybnost, tedy zda je verze obhajoby zcela nepochybně vyvrácena. Stejně tak zásadu *presumpce nevinny* i zásadu *in dubio pro reo* soud důsledně uplatňoval i ve vztahu k obžalovanému Jaroslavu Škárkovi, pokud jde o posouzení jeho jednání jako přečinu podvodu, spočívajícího ve vylákání peněz od Víta Bárty za účelem jeho následné diskreditace. Aby mohl být tímto jednáním obžalovaný Jaroslav Škárka shledán vinným, musela být tedy naopak mimo důvodnou pochybnost prokázána verze obhajoby obžalovaného Víta Bárty (viz dále); pouhé zásadní pochybnosti o skutkové verzi obžaloby či vyšší pravděpodobnost správnosti skutkové verze obhajoby Víta Bárty by tedy k závěru o vině Jaroslava Škárky podvodným jednáním nemohly postačovat.

Je přitom zjevné, že jak obžaloba, tak obhajoba se v podstatné části skutkových tvrzení zcela shodují. Nebylo žádného sporu o tom, že obžalovaný Vít Bárta jak spoluobžalovanému Jaroslavu Škárkovi, tak poškozené Kristýně Kočí finanční částky uvedené v obžalobě, v době uvedené v obžalobě a na místech uvedených v obžalobě skutečně poskytl. Podstatou zjišťování skutkového stavu tedy bylo posouzení otázky, zda se jednalo o půjčku, jak tvrdí obhajoba, či zda je správné tvrzení obžaloby, že se jednalo o úplatky poskytnuté za účelem uvedeným v obžalobě.

Zatímco skutkový stav, který vyplývá z obžaloby, je vymezen dostatečně jasně, je nezbytné, předtím než soud vysvětlí, jakými úvahami byl veden při hodnocení provedených důkazů, přesněji vymežit určitý velice podstatný bod týkající se verze obhajoby, konkrétně motivaci půjček ze strany poškozené Kristýny Kočí a obžalovaného Jaroslava Škárky.

Z chování jak Kristýny Kočí, tak Jaroslava Škárky bezprostředně či téměř bezprostředně po převzetí peněz (a vlastně již před ním), je zcela zřejmé, že ani jeden z nich po převzetí peněz s penězi od samého počátku rozhodně nenakládal jako s půjčkou. Soud v této souvislosti odkazuje především na události, které bezprostředně po předání peněz následovaly. Konkrétně jde o jednání Kristýny Kočí a Aleny Maršákové u advokátky JUDr. Chandrycké, sepsání čestného prohlášení a posléze smlouvy o úschově (veškerá tato činnost by byla naprosto nesmyslná, pakliže by Kristýna Kočí peníze přijímala v dobré víře jako půjčku), o diskusi Kristýny Kočí i Jaroslava Škárky se svědky Rusnokem a Navrátilovou ještě téhož dne (29.03.2011) večer, kdy svědky informovali o tom, že obdrželi obálku s penězi (o tomtéž poškozená Kristýna Kočí již předtím telefonicky informovala i další poslankyni Janu Suchou, od níž žádala v této souvislosti radu), o umístění peněz do bankovního sejfů obžalovaným Škárkou. Pokud jde o počínání Kristýny Kočí i Jaroslava Škárky téhož dne ještě před převzetím peněz, je na místě poukázat i na informace, které novinářům časopisu Respekt o obálkovém financování, případně o tom, že obžalovaný Škárka převezme téhož dne obálku, poskytovali předem jak Jaroslav Škárka, tak Kristýna Kočí či Alena Maršáková.

Je proto zcela vyloučena možnost, že by Kristýna Kočí a Jaroslav Škárka nejprve v dobré víře požádali o půjčku, peníze si pak v dobré víře převzali a *teprve následně* se rozhodli, že půjčku takřikajíc obrátí v úplatek, a začali podle toho jednat. Pakliže se skutečně jednalo o snahu křivě obvinít obžalovaného Víta Bártu, musel být tento úmysl u obou dán již před převzetím peněz a celé jejich jednání, včetně žádosti o půjčku, muselo být logicky součástí plánu na diskreditaci obžalovaného Víta Bártu.

Vytknutí tohoto závěru před závorku hodnocení skutkových verzí obžaloby i obhajoby je přitom klíčové z hlediska posouzení, zda konkrétní důkazy nebo indicie vypovídají ve prospěch té či oné verze nebo zda jsou pro posouzení pravdivosti obou verzí irelevantní. Verze obhajoby, aby vůbec dávala ve světle nepochybně prokázaných skutečností smysl, logicky musí předpokládat předchozí plán Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí směřující